Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 4 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj – Rumunia) – Tribunalul Botoşani, Ministerul Justiției / Maria Dicu

(Sprawa C-12/17) ([1])

(Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Organizacja czasu pracy – Dyrektywa 2003/88/WE – Prawo do corocznego płatnego urlopu – Dyrektywa 2010/18/UE – Zmienione porozumienie ramowe dotyczące urlopu rodzicielskiego – Urlop rodzicielski nieuznawany za okres świadczenia pracy)

(2018/C 436/06)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Tribunalul Botoşani, Ministerul Justiției

Druga strona postępowania: Maria Dicu

Przy udziale: Curtea de Apel Suceava, Consiliul Superior al Magistraturii

Sentencja

Wykładni art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który dla celów ustalenia prawa do gwarantowanego pracownikowi tym przepisem corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego za dany okres rozliczeniowy nie uznaje okresu urlopu rodzicielskiego udzielonego temu pracownikowi w omawianym okresie za okres świadczenia pracy.

([1]) Dz.U. C 104 z 3.4.2017.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad – Bułgaria) – Bahtiyar Fathi / Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

(Sprawa C-56/17) ([1])

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Granice, azyl i imigracja – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 – Artykuł 3 – Ustalanie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego – Rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej bez wydania wyraźnej decyzji dotyczącej ustalenia państwa członkowskiego odpowiedzialnego za to rozpatrzenie – Dyrektywa 2011/95/UE – Artykuły 9 i 10 – Powody prześladowania oparte na religii – Dowód – Ustawodawstwo irańskie dotyczące apostazji – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 46 ust. 3 – Skuteczny środek zaskarżenia]

(2018/C 436/07)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bahtiyar Fathi

Strona pozwana: Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

Sentencja

1) *Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby organy państwa członkowskiego rozpatrzyły co do istoty wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w rozumieniu art. 2 lit. d) tego rozporządzenia, nawet jeśli na podstawie kryteriów określonych we wspomnianym rozporządzeniu nie wydały one wyraźnej decyzji, że odpowiedzialność za takie rozpatrzenie spoczywa na tym państwie członkowskim.*

2) *Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej należy, w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, interpretować w ten sposób, że w ramach skargi wniesionej przez osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową na decyzję o uznaniu za bezzasadny złożonego przez nią wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej właściwy sąd państwa członkowskiego nie jest zobowiązany do zbadania z urzędu, czy określone w rozporządzeniu nr 604/2013 kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wspomnianego wniosku zostały prawidłowo zastosowane.*

3) *Artykuł 10 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że osoba ubiegająca się o udzielenie ochrony międzynarodowej, która na poparcie swojego wniosku powołuje się na ryzyko prześladowania ze względów opartych na religii, nie musi – w celu uzasadnienia swoich twierdzeń dotyczących przekonań religijnych – przedstawić oświadczeń lub dokumentów w odniesieniu do wszystkich elementów objętych pojęciem „religii", o którym mowa w tym przepisie. To jednak na wnioskodawcy spoczywa obowiązek wsparcia wspomnianych twierdzeń w sposób wiarygodny, poprzez przedstawienie okoliczności, które umożliwiają właściwemu organowi sprawdzenie prawdziwości tych informacji.*

4) *Artykuł 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 2011/95 należy interpretować w ten sposób, że zakaz, pod rygorem kary śmierci lub kary pozbawienia wolności, podejmowania działań sprzecznych z religią państwową państwa pochodzenia osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową może stanowić „akt prześladowania" w rozumieniu tego artykułu, pod warunkiem że taki zakaz prowadzi w praktyce do orzekania przez organy tego państwa takich kar, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.*

([1]) Dz.U. C 112 z 10.04.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 października 2018 r. – Republika Francuska / Parlament Europejski

(Sprawa C-73/17) ([1])

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Prawo instytucjonalne – Protokół w sprawie ustalenia siedzib instytucji i niektórych organów, jednostek organizacyjnych i służb Unii Europejskiej – Parlament Europejski – Pojęcie „posiedzenia budżetowego" odbywającego się w Strasburgu (Francja) – Artykuł 314 TFUE – Wykonywanie uprawnień budżetowych podczas dodatkowego posiedzenia plenarnego w Brukseli (Belgia)]

(2018/C 436/08)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: F. Alabrune, D. Colas, B. Fodda i E. de Moustier, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: R. Crowe i U. Rösslein, pełnomocnicy)